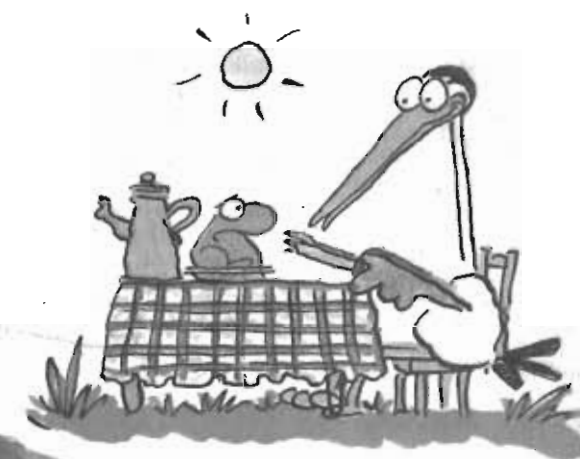

Rune T. Kidde med sit seneste tegneserie-album »Litterære Klassikere« med højdepunkter fra litteraturens verden - fra Shakespeare-tragedier til Peter Plys.

Rune T. Kidde, Lellinge, er én ud af den meget lille håndfuld danske tegneserietegnere, der kan leve af at tegne. Det har været et slid at nå så vidt, men han har aldrig været i tvivl om, at det var dét han ville. For han vil »ud« - helst til så mange som muligt.

Baby-sky har ingen ble,

Litterære striber

DENHER MÅLÆDTE TEDDYBJØRN BOR UDE I EN SKOV I ENGLAND SAMMEN MED NOGLE ANDRE SNASKEDE, GAMLE KRAMMEDYR.

FOR EKSEMPEL ER DER GRISLINGEN, SOM ER SÅ GRIM OG DUM, AT GITTE NIELSEN VIST NOK ENGANG VAR VED AT GIF-

OG ÆSLET SOM ER BLEVET SÅ SNOTTET AF ARTIERS VAMLE BØRNEKRAM, AT DET ER HELT MUGGENT OG TABER HALEN FOR

Tolv frække mus vaskede' tøj hele natten, hang det til tørre på halen af katten.

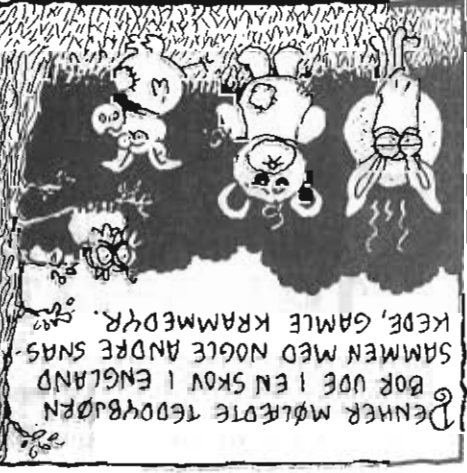
Tolv frække mus
vasked' løj hele natten,
hang det til tørre
på halen af katten.

OG ÅBLET SOM ER BLEVET SÅ
SÅNDET AF ARTIERS VAMLE
BØRNEKRAM, AT DET ER HELT
MUGGENT OG TÅBER HALEN FOR
ET GODT ORD.

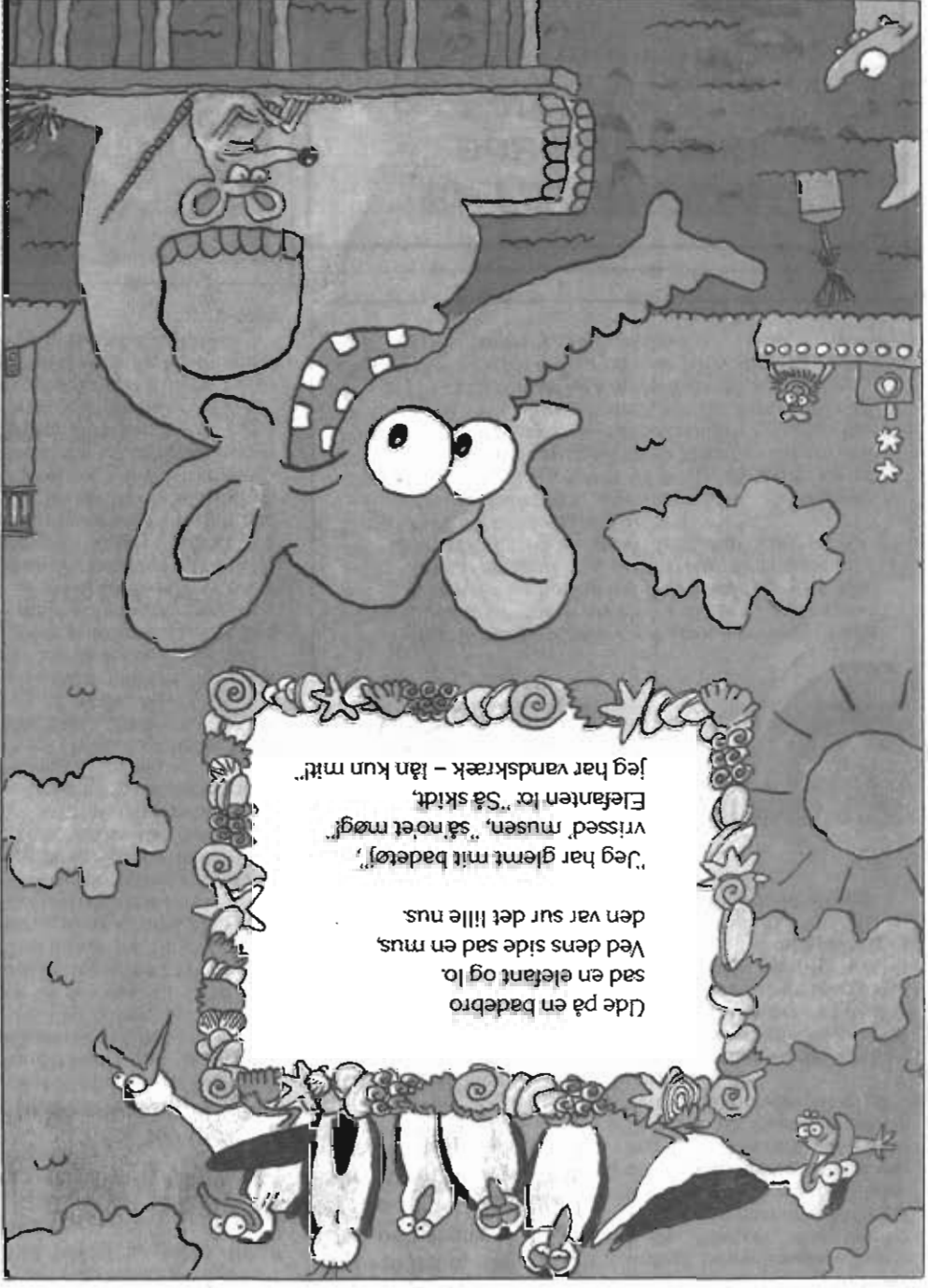
FOR ERSEMPEL ER DER GRIS-
LINGEN, SOM ER SÅ GRIM OG
DUM, AT GITTE NIELSEN VIST
NOK EN GANG VAR VED AT GIVE
TE SIG MED DEN.

DENNER MØLEDE TEODRYBØJEN
BOR VED I EN SKOV I ENGLAND
SAMMEN MED NOGLE ANDRE SNAS-
KEPE, GAMLE KRAMMEDYR.

En lille smagsprøve fra »Peter Pys« i Rune Kiddes frie genfortælling i »Litterære Klassikere«.

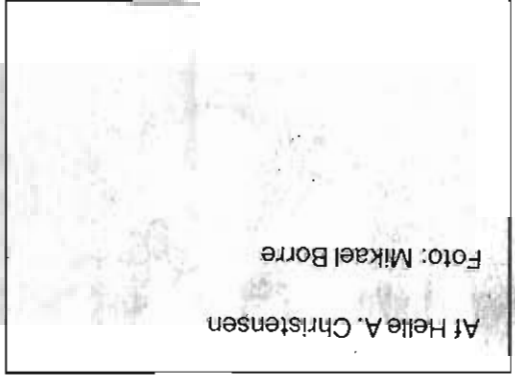
Der er noget magisk ved vers. Man bliver tvunget til at bruge sproget anderledes, siger Rune Kilde.

Ude på en badbro
sad en elefant og lo.
Ved dens side sad en mus.
den var sur det lille nus.
"Jeg har glemt mit badetøj",
vrisseed' musen, "så noget møg!"
Elefanten lo: "Så skidt,
Jeg har vandskræk - Iån kun mit!"

At Helle A. Christensen
Foto: Mikael Borre

»Tekst og tegning fra Rune T. Kiddes børnebog »Der er ugler i mosen« - Halldan Rasmussen er et af hans forbilleder i den genre.

Sig navnet: Rune T. Kilde, og tegneserie-
freaks vil straks vide, hvem det drejer sig
om. »Litterære Klassikere« hedder hans
seneste album, som har vakt både forarrel-
se og begejstring - selv hos »kendte, mid-
aldrende litteratur-adjudanter«, som har
fnist frydefuldt over den respektløse om-
gang med det litterære arvegods. De flabe-
de »genfortællinger« i Kiddes særlige jar-
gon og hurtige, knudrede strek, har vakt
genklang.

Netop den skæve vinkel har altid kendetegnet
Rune Kilde (31), der for halvtandet år siden flyt-
tede fra København til mere sinds-balsamiske
omgivelser i landsbyen Lellinge ved Køge.
- I virkeligheden holder jeg meget af litteraturen,
men den skal ikke være hellig. Man skal bare gå
på den! Og jeg kan godt lide at stille tingene lidt
på hovedet, siger manden bag de skæve streger og
indtald.
- Jeg har altid klaret mig ved at være respektløs.
Også i skolen, som jeg aldrig har brudt mig om.
Jeg kom fra et kunstnerhjem og passede ikke ind
mellem de andre. De for rundt og bankede hinan-
den eller lå og reparerede deres knallitter. Det, jeg
kunne, »gjorde sig« ikke, så jeg levede i min egen
verden og klarede mig ved at være fræk og flabet.
I virkeligheden hadede jeg det!

Ubændigt meddelsom

Og man tror ham gerne, når han forsikrer, at han
i virkeligheden ikke kan lide at være uvenner med
nogen. Stillefærdig og høflig er det første indtryk,
man får af tegneren, der ligger, så det skærrer i hjer-
tet, da han må posere for fotograferen.
Men det anarkistiske gemyt lurer lige under over-
fladen, og allerede som barn demonstrerede Kid-
de, der er opvokset på Sydtyl, en stærdig og detet-

mineret vilje bag det spinkle ydre: Han ville være
tegnere. Eller måske journalist, for han har altid
trængt til at meddele sig.

Skrev til eksotiske steder

Når den kom over ham, tog han en gløbus. Fandt
frem til de mest øde og eksotiske steder - gerne øer
- og skrev til stedets hovedpost-kontor. Nogen
matte da svare.
Kedeligt nok kom de fleste retur eller forblev
ubesvarede. Men så fandt han blot andre, mere
Hans
»vækstede« i Lellinge bærer stadig præg af mange
korrespondancer: På væggen hænger i rækker il-
lusterede billeder fra berømte tegner-kolleger i
udlandet: Mézières (Linda & Valentin), Franquin
(Spint & Co.) for blot at nævne et par.

Vadede i tegninger

Så længe han kan huske, har Rune Kilde tegnet.
Faderen, Thormod Kilde, var bogillustrator.
Hjemmet flød med hans tegninger, hvilket gav
den unge Kilde et overordentligt afslappet for-
hold til original-materiale. Lidt for afslappet efter
de senere tegner-kollegeres mening, der får nervøse
trækninger over at se Rune Kilde fægte skædes-
løst rundt med deres dyrebare værker, som måske
var tilvækst både glas og ramme.
- Jeg har altid haft kærligheden på de ting, jeg har
arleveret til forlagene. Min holdning er, at tingene
skal bruges, være levende, siger Kilde.

Helt sin egen

Med en tegner-far i huset var det nærliggende at
gå i hans fodspor. Men Rune Kilde ville skabe sit
egen, »noget som var helt mit«, og det gjorde han.
Hans første offentligt tegneserie »Sherif
Star« husede i Kingo-posten på Politikkens bør-
nesider, da han var 12 år. Før der overhovedet
eksisterede et egentligt dansk tegneserie-miljø i
Danmark.
Senere, i 1970'erne, rejste han jævnlige til Køben-
havn, når der var tegneserie-udstillinger i »Hu-
set«. Til sidst tog han konsekvensen af, at det var
i København, tingene foregik, og flyttede der til
med en samfundsfaglig studentereksamen i бага-
gen.

Efterhånden opbyggede han et net af kontakter
blandt ligesindede, og sammen med folk som Orla
Claussen (Vens Langkniv), Peter Madsen (Vallhal-
la), forlægger Henning Kure, Interpresse, m.fl.
har Rune Kilde dannet fortop i udviklingen af
et dansk tegneserie-miljø. For det modtog han i
1986 som den første »Ring-prisen« for sin indsats
for det danske tegneserie-miljø.

rens Lille grønne«. De bedes venligst tage denne
tegneserie alvorligt« m.fl.
Det har været et sid at nå til et punkt, hvor det
hele kan løbe rundt økonomisk.

Kilde taler med nogen bitthed om visse forlags-
frembringere et album eller en bog.
manglende respekt for det arbejde, der ligger i at
Før læggerne har ikke megen forståelse for den
kreative side. Jeg har snart sagt været uvenner
med ALLE. Jeg havde bare så mange kanter i
starten, for hvis jeg har lært noget at min far, så
er det at vogte mig for forlæggerne. Nu er jeg
holdt op med at gøre mig uvenner med folk. Det
nytter ikke, man stiller sig selv i vejen, når man
gerne vil ud til så mange som muligt.
Det er ikke skøntegning, der præger Rune Kiddes
striber, for han har altid nægtet at lade sig afrette.
Astetikken er ikke det afgørende for ham: Snare-
re det journalistiske, at meddele sig og - helst - få
respons.

Ordnes magi

Så længe han kan huske, har Rune Kilde tegnet.
Faderen, Thormod Kilde, var bogillustrator.
Hjemmet flød med hans tegninger, hvilket gav
den unge Kilde et overordentligt afslappet for-
hold til original-materiale. Lidt for afslappet efter
de senere tegner-kollegeres mening, der får nervøse
trækninger over at se Rune Kilde fægte skædes-
løst rundt med deres dyrebare værker, som måske
var tilvækst både glas og ramme.
- Jeg har altid haft kærligheden på de ting, jeg har
arleveret til forlagene. Min holdning er, at tingene
skal bruges, være levende, siger Kilde.

Kedelige børnebøger

- Den seneste generation af børnebogsforfattere
har skrevet nogle mærkelige, kedelige og uopfind-
somme børnebøger. Sproget bliver fattigt, når
man overpædagogiserer. Man skal ikke være så
bange for at bruge ord, som børn ikke forstår. Tit
kan man forstå et ord, bare ved lyden af det. Sa-
dan har jeg det i hvert fald selv, når jeg læser
ord.
Til tegneserierne og børnebøgerne skal lægges no-
veller, avis-kronikker, sangtekster, og, som det se-
neste tillæg: Et teaterslykkelige til Det Danske Tea-
ter, som er under udarbejdelse.

Kilde spiller på mange strenge, for det værste
han kan forestille sig er at blive sat i bås. Han vil
ikke »bare« være tegneserie-tegner, for »der er ikke
noget mere indadvendt, end at sidde med næsen i
skrivebordet«. Og kontakten udadtil er noget helt
afgørende for ham. Nok sætter han pris på den
der kun er en times rejse til hovedstaden.